

THOMAS EN ZABI
DE FRIESCHE ROBINSON CRUSOË

NAVERTELD DOOR
— T. BOKMA. —

(*Vervolg*).

Drie dagen later kwam Havinga, Tom's Vader, in de stad. Terstond begaf hij zich naar den winkel van baas Gerritsz om te zien, hoe zijn jongen het maakte en tegelijk eenige inkoop te doen.

Thomas mocht met zijn Vader meegaan en kreeg verlof, ook den anderen dag nog bij zijn ouders door te brengen.

Wat was de jongen blij! Terwijl hij zich ging verkleeden vertelde de baas ondertusschen aan zijn vader, wat er eenige dagen geleden was gebeurd. De knaap was vlijtig en eerlijk, in huis en op catechisatie gedroeg hij zich best, maar hij had nog altijd lust om te gaan varen. Er stak geen eerzaam kruidenier in.

Havinga zuchtte.

Ondertusschen was de jongen gereed gekomen en had baas Gerritsz de gort, het meel, de kaarsen en wat er meer besteld was ingepakt, terwijl hij niet vergeten had, er voor Thomas' Moeder een pakje suiker en koffie en voor z'n Vader een pakje tabak gratis bij te doen.

Vroolijk stapte Thomas naast z'n Vader de deur uit, blij, dat hij weer een dag thuis zou zijn.

Daar viel 't hem op, dat Vaders gelaat niet zoo opgeruimd stond als gewoonlijk en otschoon hij druk praatte, gaf Vader slechts korte antwoorden, alsof hij aan heel iets anders dacht, dan aan Tom's verhalen.

„Scheelt er wat aan, Vader?” vroeg Thomas.

„Och, jongen! de vangst is niet groot geweest en ik had nu juist geld noodig, want ik moet een nieuwe schuit hebben. De mijne is zoo slecht; ze is 't opknappen niet meer waard, vrees ik.”

Daar schoot den knaap een heerlijke gedachte door 't hoofd.

„Vader, ik weet raad! Ik heb nu nog maar een paar guldens overgespaard en als ik knecht bij Gerritsz blijf, zal ik nooit genoeg

verdienen, om u te kunnen helpen. Als ik naar zee mocht, dan verdiende ik veel geld. Matrozen kunnen immers veel verdienen, hé Vader?"

„Bevalt het je dan zoo slecht bij den baas, dat je nog naar zee wilt?" vroeg Havinga.

„Nee, dat niet; 't bevalt me wel goed, want de baas en de vrouw zijn best voor me en Klaas is ook een goeie jongen, maar toch zou ik liever op een schip willen."

„Nu, we zullen er eens met Moeder over praten. Je weet wel, als die het goed vindt, dan heb ik er ook niets tegen, maar als zij haar toestemming niet geeft, moet je het maar voor altijd uit je gedachten zetten."

Tom begreep het wel; Vader wilde hem wel verlof geven, maar Moeder!

„Moeder!" dacht hij vroolijk, blij, dat hij zijn Moeder weer zou zien en met vluggen stap liep hij naast Vader voort. Toen kwam 't verhaal van het roeitochtje, waarbij ze bijna verongelukt waren en Vader dacht in stilte: „als de jongen nu nog niet bang is voor 't water, zou je toch wel zeggen dat er een zeeman in hem steekt."

Een poosje later zaten vijf gelukkige menschen bijeen in 't lage kamerke van 't houten huisje aan den trekweg. De koffie geurde zoo heerlijk, de kaars gaf zoo'n vriendelijk lichtschijnsel, het brood smaakte zoo zoet, men gevoelde zich zoo gelukkig, weer bij elkaar te zijn en bij 't genot van een pijp vergat Vader Havinga zelfs voor een tijd zijn zorgen. Men ging dan ook niet naar bed, voor de kaars geheel opgebrand was en ze duurde zoo heerlijk lang, dat de beide jongsten van 't gezelschap onder 't praten in slaap vielen. Zachtjes kleepte Moeder hen uit en legde ze in bed, waar Thomas ze weldra volgde.

Den volgenden morgen hadden Vader en Moeder een langdurig en ernstig gesprek. Ze hadden 't er over, of ze hun jongen al of niet naar zee zouden laten gaan. God de Heere kon hem ook bewaren op de groote wateren, vond Vader en Thomas was zeeman in zijn hart. Moeder eindigde met toe te geven, op voorwaarde evenwel, dat hij bij een goeden kapitein zou varen.

Juist was dit afgesproken, toen baas Gerritsz het gezin kwam opzoeken. Hij had den kapitein van een Engelsch schip gesproken, een eerlijk, rondborstig zeeman, die een kajuitsjongen noodig had. En hij kwam nu vragen, of dit niet iets voor Thomas was.